

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D. v právní věci **žalobce: K.D.**, nar. „X“, bytem V. 188, V., **zastoupen: JUDr. Ing. Martin Flora, Dr., advokát**, se sídlem Lidická 57, 602 00 Brno, proti **žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28.3.2013, č.j. SpKrÚ 15834/2013/OŽPZ OZE,

t a k t o :

- I. Žaloba se **z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo **n e p ř i z n á v á**.

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení předmětu řízení:

Žalobou doručenou nadepsanému krajskému soudu dne 10.6.2013 byl podle § 65 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zahájen soudní přezkum zákonnosti rozhodnutí žalovaného ze dne 28.3.2013, č.j. SpKrÚ 15834/2013/OŽPZ OZE. Uvedeným rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně Městského úřadu Svitavy č.j. 53818-12/OZP-prj/395-2010 ze dne 6.11.2012, kterým byly podle ustanovení § 30 odst. 1 zák. č. 449/2001 Sb., o

myslivosti (dále jen „zákon o myslivosti“) přičleněny nezařazené honební pozemky v k. ú. Bělá nad Svitavou ke společenstevní honitbě Bělá nad Svitavou.

Včasnost a přípustnost žaloby:

Krajský soud posoudil žalobu jako včasnou a přípustnou podle § 72 odst. 1, § 68 (*a contrario*) s.ř.s., když žalobce byl účastníkem správního řízení jako jeden z vlastníků přičleňovaných honebních pozemků.

Žalobní body:

Žalobce tvrdí, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně napadl společně s AGRO 2000- INVEST a.s. odvoláním v „*blanketní*“ formě. Odvolání bylo podáno dne 26.11.2012 a směřovalo do všech výroků rozhodnutí pro nesprávnost skutkových a právních zjištění správního orgánu prvního stupně, jakož i pro procesní i hmotněprávní vady v obsahu rozhodnutí a v řízení, které mu předcházelo, s tím, že bližší odůvodnění odvolání bude doplněno do třiceti dnů. Dne 21.1.2012 zaslal žalobce a společnost AGRO 2000 – INVEST a.s., zastoupená žalobcem, formou běžné listovní zásilky odvolání správnímu orgánu prvního stupně, přičemž kopii odvolání předložil žalobce krajskému soudu jako důkaz. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí uvedeným doplněním odvolání vůbec nezabýval.

Skutkový závěr žalovaného o tom, že žalobce odvolání nedoplnil, je nesprávný, a to ať už z toho důvodu, že odvolání nebylo zařazeno do správního spisu, nebo bylo přehlédnuto, nebo proto, že doplnění odvolání nebylo správnímu orgánu prvního stupně vůbec doručeno. Pokud bylo odvolání doručeno, avšak z některého ze shora uvedeného důvodu nebylo žalovaným v napadeném rozhodnutí vypořádáno, pak žalobce prohlašuje napadené rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné. Pokud nebylo doplnění odvolání žalovanému (resp. správnímu orgánu prvního stupně) vůbec doručeno, pak měl žalovaný postupovat podle § 37 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) a měl žalobce vyzvat k doplnění náležitostí odvolání v přiměřené lhůtě podle § 37 odst. 2, § 82 odst. 2 správního řádu.

Žalovaný pristoupil k odvolání: „...*jakoby nemělo žádný věcný obsah.*“ Tento postup dle žalobce založil nezákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného pro vadný postup v rozporu s procesními předpisy. Žalobce poukázal na rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 1 AS 4/2009-53 ze dne 6.3.2009, 9 As 61/2009-62 ze dne 11.3.2010, které zdůrazňují rozdíl mezi zákonností a věcnou správností správního rozhodnutí, která může být přezkoumávána právě a pouze v rozsahu odvolacích námitek. Žalobce tvrdí, že v napadeném rozhodnutí absentuje jedna z esenciálních součástí rozhodnutí, a to vypořádání se s odvolacími námitkami ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu. Uvedené brání řádnému přezkumu zákonnosti napadeného rozhodnutí, neboť není znám postoj žalovaného k odvolacím námitkám. Žalobce byl totiž zbaven svého práva na uvedení odvolacích námitek.

Žalobce tvrdí, že mu nebylo v rozporu s ustanovením § 36 správního řádu umožněno vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí, což znamenalo zkrácení jeho procesních práv.

Žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, přičemž uplatnil právo na náhradu nákladů soudního řízení.

Vyjádření žalovaného:

Žalovaný vyloučil, že bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno doplnění odvolání a že by jej žalovaný následně do správního spisu buď nezařadil, nebo k němu nepřihlédl. Uvedené tvrzení odsvědčil sdělením Městského úřadu Svitavy č.j. 34710-13/OZP-prj/395-2010 ze dne 18.7.2013. Tvrzení žalobce o doplnění odvolání považuje za účelové. Pokud bylo však doplnění odvolání skutečně podáno k poštovní přepravě, nemůže být přikládáno k tíži žalovaného, že nebylo řádně doručeno adresátovi. Žalovaný přezkoumal napadené rozhodnutí v celém rozsahu. Žalovaný uvedl, že se vypořádal se všemi námitkami, které žalobce v postavení účastníka řízení v předchozích fázích správního řízení a rovněž v předchozích soudních řízeních uplatnil, když předmětné řízení je vedeno již od roku 2008.

Vzhledem k uvedenému považuje žalovaný napadené rozhodnutí za přezkoumatelné. K poučovací povinnosti podle ustanovení § 37 odst. 2 správního řádu žalovaný uvedl, že uložená povinnost správního orgánu se vztahuje na situaci, kdy žalobce, v důsledku své nevědomosti by mohl být zkrácen na svém právu doplnit odvolání. Žalobce si však nedostatku svého podání byl plně vědom, když si sám k doplnění odvolání stanovil lhůtu. Mimo to se podávání „blanketních“ odvolání s jejich následným doplněním stalo běžnou praxí žalobce, jak vyplývá ze správního spisu. Žalovaný má za to, že podal-li žalobce doplnění odvolání k poštovní přepravě, pak bylo v jeho zájmu zkoumat, zda bylo dovolání také doručeno.

Co se týče vytykaného pochybení podle § 36 správního řádu, má žalovaný za to, že v rámci odvolacího řízení je třeba aplikovat ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, když ustanovení § 36 správního řádu je třeba vztáhnout pouze na případy, kdy jde o podklady rozhodnutí nově pořízené odvolacím správním orgánem (shodně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 8 As 65/2009-111 ze dne 20.7.2010).

S ohledem na shora uvedené žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Podstatné okolnosti ve věci:

Ve správním spise je založeno odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně doručené témuž správnímu orgánu dne 26.11.2012. Odvolání, ve kterém je řádně označeno napadené rozhodnutí, je výslovně specifikováno jako odvolání podávané proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně: „...do všech jeho výroků pro nesprávnost skutkových a právních zjištění orgánu prvního stupně, jakož i pro procesní i hmotněprávní vady v obsahu označeného rozhodnutí a v řízení, které mu předcházelo. Bližší odůvodnění odvolání bude zasláno do třiceti dnů.“ Ve správním spise není založeno žádné doplnění odvolání žalobce ze dne 26.11.2012. Písemností správního orgánu prvního stupně ze dne 18.7.2013 bylo potvrzeno, že v období od 21.12.2012 do 15.1.2013 není ve spisové službě evidována žádné podání od žalobce.

V napadeném rozhodnutí žalovaný mimo jiné uvedl, že u všech přičleňovaných pozemků zkoumal, zda nenaplnějí ustanovení § 2 písm. e) zákona o myslivosti, dále to, zda byly pozemky přičleněny podle § 30 odst. 1 zákona o myslivosti k honitbě, která má s těmito pozemky nejdelší společnou hranici, když dospěl k závěru, že tomu tak je právě s honitbou Bělá nad Svitavou. Žalovaný se zabýval rovněž přezkumem kritérií řádného mysliveckého hospodaření ve smyslu § 17 zákona o myslivosti a konstatoval v souladu se správním

orgánem prvního stupně, že přiřčením pozemků k honitbě Vítějeves nebo Chrastavec by vznikla nezřetelná hranice honiteb, zatímco přiřčením dotčených pozemků k honitbě Bělá nad Svitavou vznikla trvalá a zřetelná hranice tvořená polní cestou. Žalovaný se zabýval rovněž ostatními možnými variantami přiřčení z pohledu posouzení souvislosti, případně nově vzniklé překážky pro pohyb zvěře a dospěl k závěru, že pouze přiřčením k honitbě Bělá nad Svitavou vznikne hranice bez úzkých výběžků či úzkých pozemkových pruhů. Zvolené přiřčení tak bylo vyhodnoceno jako přiřčení v souladu se zákonem a jako nejvhodnější varianta. Ohledně vůle vlastníků v souladu se správním orgánem prvního stupně dovodil žalovaný, že ta není rozhodující, teprve v případě, že by existovalo více možných variant přiřčení podle § 17, § 30 odst. 1 zákona o myslivosti, by bylo možno vybrat variantu naplňující vůli vlastníků dotčených pozemků. Žalovaný zdůraznil, že žádný z držitelů sousedních honiteb přitom zájem o přiřčení dotčených pozemků neprojevil a ani ze strany vlastníků dotčených pozemků nepadl žádný konkrétní návrh na vytvoření zřetelné hranice v terénu.

Při jednání krajského soudu dne 5.2.2014 žalobce uvedl, že doplnění odvolání podal k poštovní přepravě jako obyčejnou zásilku, přičemž odvolání sepisoval jeho právní zástupce. Proč odvolání nepodal právní zástupce, nedokázal žalobce vysvětlit.

Posouzení věci krajským soudem:

Krajský soud se v daném případě soustředil na přezkum zákonnosti procesního postupu žalovaného. Stěžejním žalobním bodem bylo tvrzení žalobce, že žalovaný v rozporu s ustanovením § 37 odst. 3 správního řádu nestanovil žalobci lhůtu k doplnění blanketního odvolání za procesní situace, kdy žalovanému nebylo doručeno (případně se pouze nestalo obsahem správního spisu) doplnění blanketního odvolání ve lhůtě, kterou si určil sám žalobce.

Krajský soud tak musí zodpovědět několik otázek.

- 1) Jednalo se v daném případě o „blanketní“ odvolání?
- 2) Byl odvolací správní orgán povinen postupovat podle § 37 odst. 2 správního řádu?
- 3) Jaký vliv má na posouzení věci tvrzení žalobce o tom, že doplnění odvolání bylo sepsáno a následně bylo předáno k poštovní přepravě?
- 4) Kdo nese v dané věci právní následky toho, že doplnění odvolání není součástí správního spisu?

Ad 1) O „blanketní“ odvolání se pojmově jedná tehdy, jde-li o odvolání, které neobsahuje žádné odvolací důvody, je co do odvolacích důvodů prázdné, nic neříkající. Tedy nutně se musí jednat o odvolání, v němž zcela absentuje odpověď na otázku, proč, z jakých důvodů popírajících buď zákonnost, nebo správnost rozhodnutí, nebo zákonnost a současně i správnost rozhodnutí, je správní rozhodnutí napadáno. Jinak řečeno, takové odvolání brání odvolacímu správnímu orgánu v řádném přezkumu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, neboť z něj není seznatelné, jakým případným kritériím správnosti (a zda vůbec nějakým kritériím správnosti) má být napadené rozhodnutí podrobeno. Uvedené jednoznačně vyplývá z ustanovení § 89 odst. 2, věta druhá správního řádu: „*Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem.*“ Omezením přezkumu správnosti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně na obsah odvolacích námitek (s doložkou veřejného zájmu), opustil zákonodárce paternalistický přístup k účastníkům řízení. Uvedení odvolacích námitek směřujících proti správnosti rozhodnutí (na rozdíl od námitek směřujících do zákonnosti

napadeného rozhodnutí /§ 89 odst. 2 správního řádu/), je tak nejen procesním právem odvolatelů, nýbrž zejména jejich procesní povinností, mají-li za to, že rozhodnutí bylo věcně nesprávné a chtějí-li proti němu brojit. To, v jakém rozsahu a jak kvalitně (zda pouze v obecné rovině, či zcela konkrétně) jsou odvolací námitky uplatněny, předurčuje rozsah a hloubku odvolacího přezkumu.

Je třeba připomenout, že účelem „*blanketního*“ odvolání je toliko dostát lhůtě k podání odvolání.

Žalobce v odvolání, které sám označil jako „*blanketní*“, odpověď na otázku kritérií odvolacího přezkumu, a to jak z pohledu zákonnosti, tak z pohledu správnosti rozhodnutí, v obecné rovině poskytuje: „...*pro nesprávnost skutkových a právních zjištění, pro procesní i hmotněprávní vady v obsahu označeného rozhodnutí a v řízení, které mu předcházelo.*“ Podle názoru krajského soudu tak měl žalovaný k dispozici odvolání, na jehož základě bylo možno v obecné rovině přezkoumat zákonnost a správnost odvoláním napadeného rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. To žalovaný také učinil, jak vyplývá z jeho odůvodnění, neboť se zabýval dodržáním zákonných kritérií procesu přičleňování honebních pozemků k honitbě, včetně kritérií vztahujících se k nově vzniklým hranicím honitby v terénu, přičemž přezkoumal i to, zda byly ve věci podány jiné návrhy. Krajský soud proto uzavřel, že byť bylo podáno odvolání označené jako „*blanketní*“, podle jeho obsahu se o „*blanketní*“ odvolání nejednalo, neboť dávalo dostatečný podklad pro přezkum rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v odvolacím řízení. Každé podání je totiž třeba posuzovat podle jeho skutečného obsahu, bez ohledu na to, jak je označeno, jak vyplývá z ustanovení § 37 odst. 1 správního řádu.

Uvedený právní názor je tak nosným důvodem toho, proč krajský soud následně hodnotí jako nedůvodnou žalobcovu námitku o tom, že jej měl žalovaný vyzvat podle § 37 odst. 3 správního řádu k doplnění podaného odvolání.

Ad 2) Podle § 37 odst. 2 správního řádu z podání musí být patrné, kdo je činí, které věci se týká a co se navrhuje. Fyzická osoba uvede v podání jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, popřípadě jinou adresu pro doručování podle § 19 odst. 3. V podání souvisejícím s její podnikatelskou činností uvede fyzická osoba jméno a příjmení, popřípadě dodatek odlišující osobu podnikatele nebo druh podnikání vztahující se k této osobě nebo jí provozovanému druhu podnikání, identifikační číslo osob a adresu zapsanou v obchodním rejstříku nebo jiné zákonem upravené evidenci jako místo podnikání, popřípadě jinou adresu pro doručování. Právnická osoba uvede v podání svůj název nebo obchodní firmu, identifikační číslo osob nebo obdobný údaj a adresu sídla, popřípadě jinou adresu pro doručování. Podání musí obsahovat označení správního orgánu, jemuž je určeno, další náležitosti, které stanoví zákon, a podpis osoby, která je činí.

Podle § 37 odst. 3 správního řádu nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.

Ustanovení § 37 odst. 3 správního řádu tak jednoznačně cílí na poskytnutí pomoci účastníkovi řízení tam, kde jí je třeba, tedy na případ, kdy si účastník řízení není vědom, že jeho podání trpí nedostatky, které je třeba zhojit. Jinak řečeno, význam citovaného ustanovení správního řádu spočívá v tom, aby byl řádně poučen o nutnosti oprav vad podání takový

účastník, o němž nelze s ohledem na veškeré okolnosti věci s jistotou konstatovat, že si je vědom toho, že podání má být doplněno a v jakém směru má být doplněno.

Za takový případ však nelze považovat bez dalšího procesní situaci, kdy si žalobce sám stanoví lhůtu k doplnění odvolání, aniž by z obsahu podání, tedy z celkového písemného projevu odvolatele, cokoliv nasvědčovalo tomu, že si žalobce není vědom své povinnosti doplnit odvolací důvody, má-li být jeho odvolání projednatelné. Co se týče judikatury Nejvyššího správního soudu, na níž žalobce odkazoval, poznamenává krajský soud, že je třeba vždy vycházet z konkrétních skutkových okolností případu. Krajský soud neaprobuje žalobcem předestřený zjednodušený přístup, který absenci zamýšlených odvolacích důvodů v odvolání, byť se k jejich uvedení žalobce sám zavázal, bez dalšího spojuje s povinností správního orgánu stanovit odvolateli lhůtu k doplnění odvolání postupem podle § 37 odst. 3 ve spojení s § 93 odst. 1 správního řádu. Krajský soud považuje za vhodné připomenout, že žalobcem vzpomínaný směr judikatury Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek č.j. 1 As 4/2009-53 ze dne 6.3.2009, 9 As 61/2009-63 ze dne 11.3.2010, dostupné na www.nssoud.cz) pramení v rozhodnutí Krajského soudu v Hradci králové - pobočky v Pardubicích ze dne 14.02.2008, čj. 54 Ca 1/2008 – 30, kdy ovšem šlo o skutkově významně odlišnou procesní situaci, neboť žalobce v postavení odvolatele požádal o určení lhůty k doplnění odvolání, avšak žalovaný správní orgán na tuto žádost žalobce nereagoval a rozhodl o blanketním odvolání žalobce, aniž by bylo doplněno. Krajský soud tedy v tomto směru uzavřel, že nečinností žalovaného ve smyslu ustanovení § 37 odst. 3 správního řádu v žádném směru nedošlo k poškození procesních práv žalobce, tedy nebylo zasaženo jeho právo na ústavně zaručený spravedlivý (řádný) proces.

Ad 3) Dále se krajský soud zabýval tím, jaký význam má žalobcovo tvrzení o tom, že dodatečně doplnil odvolání podáním, které bylo adresováno žalovanému prostřednictvím správního orgánu prvního stupně, přičemž bylo sepsáno právním zástupcem žalobce, avšak k poštovní přepravě bylo podáno samotným žalobcem formou jednoduché poštovní zásilky. K dané otázce předložil žalovaný potvrzení o tom, že v rozhodném období nebylo správnímu orgánu prvního stupně žádné podání od žalobce doručeno. Krajský soud posoudil vyjádření žalobce jako nevěrohodné a účelové, neboť žádným způsobem nedokázal objasnit, proč doplnění odvolání sepsané advokátem podal osobně na poště, a to formou obyčejné zásilky. Tuto skutečnost nijak neprokázal. Žalobce přitom ani netvrdil, že by si následně ověřoval, zda písemnost byla doručena. Na uvedeném skutkovém závěru krajského soudu nic nemění ani ta okolnost, že byl proveden důkaz doplněním odvolání ze dne 20.12.2012. Existence této listiny neprokazuje, že zásilka byla skutečně podána k poštovní přepravě.

Ad 4) S ohledem na to, že krajský soud vyhodnotil tvrzení žalobce o tom, že doplnění odvolání bylo předáno k poštovní přepravě, jako nevěrohodné, vyslovuje se k této dílčí otázce pouze v obecné rovině. Je-li sepsáno doplnění odvolání, pak je plně na odvolateli, aby zvolil takový způsob doručení správnímu orgánu, jaký je adekvátní důležitosti obsahu uvedené listiny. Pokud odvolatel zvolí formu obyčejné poštovní zásilky, pak je plně na něm, aby si ověřil, zda bude zásilka řádně doručena. Krajský soud připomíná přílehlavou zásadu „*Vigilantibus iura scripta sunt*“ („*Zákony jsou psány pro bdělé*“). Jestliže odvolatel nevyvine žádnou aktivitu za účelem ověření doručení zásilky, čehož výsledkem je to, že zasláné doplnění odvolání není obsahem správního spisu, pak nezbyvá, než konstatovat, že je to právě odvolatel, kdo nese následky svého jednání. Jako nepřijatelnou vyhodnocuje krajský soud konstrukci žalobce, kdy by odvolací správní orgán měl nést následky toho, že mu tvrzené

podání nebylo doručeno. Je třeba připomenout další procesní zásadu z oblasti veřejné správy: „*Quod non est in actis, non est in mundo*,“ („*Co není ve spisech, není na světě*“).

Co se týče žalobní námitky o zkrácení práva žalobce na seznámení se s podklady rozhodnutí a vyjádření se k nim před vydáním rozhodnutí v odvolacím řízení podle § 36 odst. 3 správního řádu, je třeba dát plně za pravdu žalovanému, neboť v odvolacím řízení je tento procesní postup odvolacího správního orgánu modifikován ustanovením § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, a to pouze na případ, jde-li o podklady rozhodnutí nově pořízené odvolacím správním orgánem. O takovou procesní situaci se dle obsahu správního spisu v této věci nejednalo.

Krajský soud po přezkoumání napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobní námitky nebyly důvodné, tedy žalovaný napadeným rozhodnutím nezkrátil žalobce na jeho veřejném subjektivním právu na řádné vedení odvolacího řízení. Za daného stavu věci krajskému soudu nezbylo než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.

Náklady řízení:

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 a odst. 2 s. ř. s., když žalobce nebyl v soudním řízení úspěšný a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení vzdal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 12. února 2014

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová